

Arrest

nr. 147 260 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOUAZZA en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 maart 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 maart 2006 neemt gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij hoger beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 18 mei 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.

- 1.4. Bij arrest nr. 176 850 van 19 november 2007 verwerpt de Raad van State het beroep vermeld in punt 1.3.
- 1.5. Op 26 mei 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.
- 1.6. Op 30 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.
- 1.7. Op 27 juli 2008 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.
- 1.8. Op 8 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.9. Op 6 augustus 2010 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.
- 1.10. Op 3 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.11. Op 4 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aangifte in van een voorgenomen huwelijk met mevrouw G. van Belgische nationaliteit.
- 1.12. Op 13 oktober 2011 wordt de huwelijksvoltrekking geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het openbaar ministerie.
- 1.13. Op 17 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tevens neemt de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.14. Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.15. Bij arrest nr. 80 043 van 24 april 2012 van de Raad wordt de afstand van het geding vermeld in punt 1.14. vastgesteld.
- 1.16. Op 1 augustus 2012 is de verzoekende partij in Macedonië met mevrouw G. in het huwelijk getreden. De erkenning van dit huwelijk wordt op 2 oktober 2012 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Tegen deze weigeringsbeslissing dient de verzoekende partij samen met mevrouw G. een beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg.
- 1.17. Op 10 september 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in als echtgenoot van mevrouw G.
- 1.18. Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.19. Bij vonnis van 13 februari 2013 van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Tongeren wordt het beroep vermeld in punt 1.16. ongegrond verklaard.
- 1.20. Bij arrest nr. 99 039 van 18 maart 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.18.
- 1.21. Op 4 december 2013 laten de verzoekende partij en mevrouw G. hun huwelijksakte overschrijven in Nederland.

1.22. Op 3 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van haar echtgenote.

1.23. Op 30 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.07.2014 werd ingediend door:

Naam:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude hebben gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht,'

Op 04.08.2011 deed. betrokkene een aanvraag tot huwen. De voltrekking van dit huwelijk werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Kinrooi geweigerd op 13.10.2011 omwille van de volgende reden:

Op 4 augustus 2011 heeft u aangifte gedaan van uw huwelijk met B.K.. Uw huwelijksdatum was gepland op 20 augustus 2011. In toepassing van artikel 167 Burgerlijk Wetboek, werd beslist om de voltrekking van het huwelijk twee maanden uit te stellen, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten.

Gelet op het negatief advies van de procureur des Konings. opgemaakt op 23 september 2011, overgemaakt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kinrooi op 11 oktober 2011, kan ik u meedelen dat ik. H.B. (...), ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Kinrooi, beslis om de voltrekking van uw huwelijk met de heer B.H. (...) te weigeren op grond van artikel 167 burgerlijk wetboek.

Deze weigering wordt op basis van de resultaten van het uitgevoerde onderzoek als volgt gemotiveerd:

Er is geen sprake van een duurzame relatie. De heer H. (...) en mevrouw G. (...) hebben elkaar leren kennen eind mei 2011

De familie van mevrouw G. (...) werd nog niet op de hoogte gebracht van de huwelijksplanner.

De heer H. (...) is reeds eerder gehuwd geweest waarbij hij verklaarde dat hij nooit met zijn toenmalige echtgenote heeft samengeleefd.

- . Het leeftijdsverschil tussen beide bedraagt 20 jaar,

Aangezien de heer h. (...) en Mevrouw G. (...) besloten te huwen enkele dagen na de samenwoning begin juli 2011 (1 maand nadat beide partners elkaar leerden kennen) en er op dat tijdstip nog geen sprake is van een duurzame relatie, is het motief om zo snel te huwen het regulariseren van het illegaal verblijf van de heer H. (...). De heer H. (...) heeft alle mogelijke verblijfsprocedures doorlopen en deze zijn ook allemaal afgewezen. Een procedure gezinshereniging op basis van een huwelijk is nog een mogelijkheid voor de heer H. (...) om zijn verblijf in België te legaliseren.

Uit de gegevens van de dienst vreemdelingen blijkt dat de heer H. (...) het Belgisch grondgebied dient te verlaten:

De heer H. (...) heeft driemaal een asielaanvraag ingediend, respectievelijk op 03.03.2006, 26.05.2008 en 06.08.2010. De eerste maal werd zijn asielaanvraag geweigerd met een bijlage 26bis waarna de heer H. (...) beroep heeft aangetekend bij de Raad van State. Dit beroep werd vervolgens verworpen op 19.11.2007. De tweede asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30.05.2008 en hierbij werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) betekend. In de derde asielaanvraag verklaart de heer H. (...) dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft.

Deze derde asielaanvraag werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten op 03.03.2011. Deze weigering werd door de Dienst Vreemdelingenzaken aangetekend verstuurd naar de heer H. (...) op 05.05.2011. Om deze huwelijksweigering te omzeilen trok betrokkene naar Macedonië om daar in het huwelijk te treden op 01.06.2012. Op basis van dit huwelijk deed betrokkene een aanvraag gezinshereniging. De erkenning van dit huwelijk werd echter geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Kinrooi omwille van de volgende redenen: Op 10 september 2012 heeft u een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend bij de dienst burgerzaken. Deze aanvraag is gebaseerd op basis van de huwelijksakte die u heeft voorgelegd. Bij deze aanvraag, wordt mede vraag tot erkenning van dit huwelijk tussen u en mevrouw G. (...) gevraagd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Na onderzoek en advies van de Procureur des Konings, deel ik u mee, dat ik ambtenaar van de burgerlijke stand, de erkenning van deze huwelijksakte weiger. Bijgevolg worden de gegevens in het Rijksregister betreffende uw burgerlijke staat en deze van mevrouw G. (...) niet aangepast. Deze weigering is gesteund op de artikelen 18 (wetsontduiking) en 21 (exceptie van openbare orde) van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Zoals u weet hebben u en mevrouw G. (...) op 04 augustus 2011 een huwelijksaangifte ondertekend in onze gemeente. Na uitstel heb ik op 13 oktober 2011 dit huwelijk geweigerd wegens het vermoeden van schijnhuwelijk. Deze weigering is gebaseerd op het negatief advies van de Procureur des Konings. Tegen deze beslissing heeft u geen beroepsprocedure ingesteld bij de rechtbank van Eerste Aanleg. U bent vervolgens naar Macedonië getrokken om aldaar te huwen terwijl u de mogelijkheid had om in beroep te gaan tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Door dit rechtsmiddel niet aan te wenden in België en in het buitenland te huwen, terwijl ditzelfde huwelijk in België geweigerd wordt, probeert u de Belgische wet te ontduiken. Om deze reden zie ik mij genooddaakt om uw verzoek tot erkenning van uw Macedonische huwelijksakte te weigeren. Bovendien ben ik nog steeds van oordeel dat het hier om een schijnhuwelijk gaat, hetgeen indruist tegen de openbare orde (artikel 21 WBIPR).

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene er niet op uit is om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen, maar enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van gehuwde, aangezien hieruit verder blijkt dat de handelingen van betrokkene indruisen tegen de artikelen 18 (wetsontduiking) en 21 (exceptie van de openbare orde), wordt het recht op verblijf geweigerd. Betrokkene diende reeds eerder een aanvraag gezinshereniging in dd 10.09.2012, welke hem geweigerd werd met een bijlage 20 op 15.10.2012. Deze werd aan hem betekend op 16.10.2012.

Op 13.11.2012 stelde betrokkene beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het Arrest nr 99039 van 18.03.2013 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Hierop trokken betrokkene naar Nederland en lieten betrokkenen de huwelijksakte overschrijven in Nederland op 04.12.2013, terwijl op dat moment zowel betrokkene als de referentiepersoon in België verblijven.

Op 03.07.2014 doen betrokkenen een adreswijziging naar Mechelen en starten daar een nieuwe aanvraag op. Meer nog mevrouw G. (...) laat er haar naam aanpassen op basis van de niet-erkende huwelijksakte. Deze naamswijziging wordt in het Rijksregister ingeschreven op 14.07.2014. Dit is opnieuw een overtreding van de openbare orde (artikel 21 WBIPR)/De huidige aanvraag wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 4 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij wijst erop dat zij samenwoont met mevrouw H. en haar dochter, dat zij reeds vier jaar lang optreedt als vaderfiguur waardoor een hechte gezinsband is ontstaan. De verzoekende partij wijst erop dat zij goed ingeburgerd en geïntegreerd is in België, dat zij vanaf 1 september 2014 tot en met 31 december 2014 via een interimbureau als orderpicker heeft gewerkt, dat de tewerkstelling plaatsvond bij het bedrijf 'Univeg', dat zij 12,0235 EUR per uur verdiende en het tewerkstellingsattest haar tewerkstelling aantoont.

Na citering van artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat niet ernstig kan worden betwist dat zij de stiefvader is van een minderjarige Unieburger waarmee zij een feitelijk gezin vormt, dat er dan ook niet redelijkerwijze kan worden betwist dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat zij samen met haar partner al vier jaar zorgt voor het kind, dat overigens lijdt aan autisme. De verzoekende partij wijst erop dat een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met een bevel om het grondgebied te verlaten, een maatregel is die een inbreuk uitmaakt op de uitoefening van het recht op gezinsleven. Zij meent dat zij mag verwachten dat uit de motieven van de beslissing de elementen blijken die een inbreuk op het recht op gezinsleven verantwoorden, zoals bepaald in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Zij vervolgt dat de verwerende partij in gebreke blijft om aan te geven waarom haar gezinsleven er niet aan in de weg staat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, dat hierdoor de door haar ingeroepen bepalingen worden geschonden. Zij wijst erop dat aangaande het bevel enkel wordt gemotiveerd "*Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 1 oktober 1981*", doch dat de Raad van State in arrest nr. 193 522 van 26 mei 2009 oordeelde dat de opgelegde verplichting om het grondgebied van het Rijk te verlaten een inbreuk uitmaakt op het recht op gezinsleven die, alhoewel bij de wet voorzien, niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De verzoekende partij vervolgt dat met betrekking tot de weigering van verblijf de verwerende partij er evenmin in slaagt dit afdoende te motiveren, dat de laatstgenoemde de hele historiek van de verzoekende partij weergeeft doch haar beslissing wat de aanvraag van 3 juli 2014 betreft, niet afdoende motiveert, dat de Raad van State in het reeds genoemde arrest beoordeelde of in de bestreden beslissing al dan niet een balans wordt gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van de verzoekende partij en het kind anderzijds. De verzoekende partij herhaalt dat zij optreedt als vaderfiguur en eveneens door het minderjarig kind wordt gezien als vader, daar het kind zelden tot geen contact heeft met haar biologische vader, dat door haar een verblijfskaart te weigeren en haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, het belang van het kind in gevaar komt. De verzoekende partij wijst erop dat het juist op dit moment is dat het kind financiële, morele en emotionele steun nodig heeft vermits zij lijdt aan autisme, dat haar partner dit alleen niet aan kan en het kind ook geen hulp mag verwachten van de biologische vader. Zij merkt op dat in de bestreden beslissing geenszins gewag wordt gemaakt van een dergelijke belangenafweging en dat de verwerende partij allerminst de belangen van de staat heeft afgewogen aan de belangen van de verzoekende partij en haar stiefkind. De verzoekende partij wijst erop dat artikel 8 van het EVRM primeert als hogere norm boven de vreemdelingenwet, dat het dan ook niet volstaat om te beweren dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, dat *in casu* zelfs geen correcte toepassing werd gemaakt van de vreemdelingenwet daar zij wel gelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat dient nagegaan te worden of er een noodzaak is in een democratische samenleving om de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij te rechtvaardigen, dat deze toets *in casu* niet werd gemaakt.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

3.4. De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat geen correcte toepassing van de vreemdelingenwet werd gemaakt, daar zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de bevindingen aangaande het door haar aangegane huwelijk, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, niet met concrete argumenten betwist. Voorts wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoekende partij eventueel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet terzake dienend is daar de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van diezelfde wet, naar luidt waarvan de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst kan weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht. Nu de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat in weerwil van wat in de bestreden beslissing werd gesteld, geen handelingen werden gesteld die indruisen tegen de artikelen 18 en 21 WIBPR, kon de verwerende partij genoegzaam, op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, komen tot de thans aangevochten beslissing tot weigering van verblijf.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat uit de bestreden beslissing eveneens een afweging diende te blijken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van de verzoekende partij en het kind anderzijds, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende in functie van zijn partner en geenszins in functie van een kind, zodat zij geenszins ertoe gehouden was in het kader van de beoordeling van de verblijfsaanvraag een afweging te maken tussen de belangen van de staat en de belangen van de verzoekende partij en het kind. Overigens, met betrekking tot haar relatie met het kind, beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen, zonder deze te staven met een begin van bewijs, zodat zij niet aantoonde dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met het kind in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen

naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de gekende informatie te besluiten dat het door de verzoekende partij aangegane huwelijk met haar partner indruist tegen de openbare orde waardoor het recht op verblijf wordt geweigerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *‘privéleven’* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij beroept zich enerzijds op een gezinsleven met haar partner en haar stiefkind.

Betreffende de relatie met haar partner wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar partner. Vooreerst weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen niet dat hun huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met mevrouw G. (mevrouw H. na naamswijziging) een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij samenwoont met voornoemde dame. Het louter samenwonen duidt niet op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij voorts voorhoudt dat er een hechte gezinsband is ontstaan alsook dat zij samen reeds vier jaar voor de autistische dochter van haar partner zorgen, beperkt zij zich tot loutere beweringen doch legt hiervan geenszins bewijzen voor die een dergelijke stelling kunnen staven.

Betreffende de vader-dochterrelatie met het kind van haar partner, stelt de verzoekende partij dat niet ernstig kan betwist worden dat zij de stiefvader is van een minderjarige Unieburger, doch beperkt zij zich tot voorgaande stelling zonder te duiden waarom dit niet kan worden betwist. De Raad wijst erop dat de

verzoekende partij geenszins dienstig kan voorhouden dat zij de stiefvader is van het voornoemd kind, daar het huwelijk met de moeder van voornoemd kind niet erkend werd. In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat zij samenwoont met dit kind, dat zij reeds vier jaar lang optreedt als vaderfiguur waardoor een hechte gezinsband is ontstaan, dat zij samen met haar partner al vier jaar zorgt voor het kind, dat overigens lijdt aan autisme, dat zij door het minderjarig kind wordt gezien als vader, daar het kind zelden tot geen contact heeft met haar biologische vader, beperkt zij zich opnieuw tot loutere beweringen doch legt hiervan geenszins bewijzen voor die dergelijke stellingen kunnen staven.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat door haar een verblijfskaart te weigeren en haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, het belang van het kind in gevaar komt en erop wijst dat het juist op dit moment is dat het kind financiële, morele en emotionele steun nodig heeft vermits zij lijdt aan autisme, dat haar partner dit alleen niet aan kan en het kind ook geen hulp mag verwachten van de biologische vader, beperkt zij zich opnieuw tot loutere beweringen zonder het voorleggen van bewijzen die haar beweringen kunnen staven. Zij toont geenszins *in concreto* aan dat het belang van het kind in gevaar zou komen wanneer zij geen verblijfsrecht bekomt en gevolg dient te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.6. Ten overvloede herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een Belgisch onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de verzoekende partij daaraan *in casu* niet voldoet.

Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Zoals reeds aangegeven komt het de verzoekende partij toe om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België een privé- en familieleven onderhoudt en de intentie heeft om dit gezinsleven verder op te bouwen en te onderhouden, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst verder te zetten. Ook met de loutere stelling dat het kind van haar partner lijdt aan autisme en momenteel financiële, morele en emotionele steun nodig heeft, toont de verzoekende partij niet aan dat het voor haar onmogelijk is het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier en uit de feiten uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat het voor de verzoekende partij en haar partner mogelijk was om naar Macedonië te gaan in 2012 en dit om aldaar te huwen.

3.7. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op het hebben van een privéleven waar zij verwijst naar het feit dat zij goed ingeburgerd en geïntegreerd is in België, dat zij vanaf 1 september 2014 tot en met 31 december 2014 via een interimbureau als orderpicker heeft gewerkt, dat de tewerkstelling plaatsvond bij het bedrijf 'Univeg', dat zij 12,0235 EUR per uur verdiende en het tewerkstellingsattest haar tewerkstelling aantoont, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij met een dergelijke argumentatie op afdoende wijze een beschermingswaardig privéleven aantoont in de zin van artikel 8 van het EVRM, de verzoekende partij niet aantoont dat er onoverkomelijke taalgebonden, economische en sociale hinderpalen bestaan voor de voorzetting van haar privéleven in het land van herkomst of elders. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in haar land van herkomst geen werk zou kunnen vinden.

Bovendien moet worden benadrukt dat de verzoekende partij niet over een verblijfsrecht beschikt en dat zij nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven, integendeel er werden haar reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Eender welk privéleven dat de verzoekende partij heeft opgebouwd tijdens haar verblijf in België, kan bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, in beginsel niet tot gevolg hebben dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakt tenzij er onoverkomelijke hinderpalen worden aangetoond, wat in deze niet het geval is (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

3.8. Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Deze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het privé- en familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift.

3.9. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.10. Bovendien wordt opgemerkt dat in zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, dit niet kan afgeleid worden uit dit verdragsartikel

en de verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan of tot een belangenafweging met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

3.11. Wat de verwijzing betreft naar het arrest nr. 193.522 van 26 mei 2009 van de Raad van State verwijst de Raad naar voorgaande bespreking van artikel 8 van het EVRM. Zowel wat deze rechtspraak betreft, als de rechtspraak van de Raad waarnaar wordt verwezen, blijkt verder niet dat de feiten die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan de feiten die huidige zaak kenmerken. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

3.12. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER